

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טוב

בפני **כבוד השופט ג'ויה סקפה שפירא**

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורי סימן טוב

הנאשם

ב"כ המאשימה: אור גבאי

ב"כ הנאשם: שלמה כהן

גזר דין- נוסח מותר בפרסום

בהתאם להחלטתי מיום 16.2.20 להלן נוסח גזר הדין המותר בפרסום:

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בשתי עבירות של מעשה מגונה. בתקופה הרלוונטית לאישום היה הנאשם בן זוגה של אחות המתלוננת, קטינה ילידת 1998. ביום 17.3.16 שהו הנאשם, המתלוננת ואחותה בבית אביהן, וישנו במיטה אחת יחדיו. באמצע הלילה עברה האחות לישון על מזרן על רצפת החדר, והנאשם והמתלוננת נותרו לבדם במיטה. בזמן שהמתלוננת ישנה, הנאשם נגע בישבנה ובאזור החזה שלה מעל בגדיה ואונן עד שהגיע לפורקן, תוך ניצול מצב השינה בו הייתה שרויה. ביום 9.9.16 לנו הנאשם, המתלוננת ובני משפחה נוספים של המתלוננת בבית. המתלוננת ישנה במיטה בחדר נפרד מזה שבו לן הנאשם. באמצע הלילה קם הנאשם, ניגש למיטה בה ישנה המתלוננת, נגע בישבנה מעל בגדיה ואונן עד שהגיע לפורקן תוך ניצול מצב השינה שבו הייתה שרויה.
2. הצדדים ערכו הסדר דיוני, במסגרתו הנאשם הודה במיוחס לו והורשע. הוסכם כי יוכן תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, אשר יבחן, בין היתר, גם את אפשרות ביטול ההרשעה. לא נערכה הסכמה לעניין העונש, והמאשימה הודיעה כי תבקש להותיר את ההרשעה על כנה.
3. [הושמט בשל איסור פרסום]

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טוב

4. [הושמט בשל איסור פרסום]

5. בעניינה של המתלוננת הוכן תסקיר נפגעת עבירה המתאר את קורות חייה ומלמד כי היא צעירה בת 20, חיילת בצה"ל המתגוררת בבית אמה, נערה נבונה המשקיעה מאמצים לקדם עצמה בתחומי חייה השונים. ניכר כי המתלוננת נוהגת בחייה באופן כללי, וגם במקרה זה, באסטרטגיית התמודדות מעשית, המתאפשרת לה בדרך של ניתוק רגשי. על רקע זה ישנו פער בין ההשפעות הקשות של הפגיעה על תחומים שונים בחייה לבין יכולתה לתפקד באופן תקין ולהפגין מסוגלות גבוהה במסגרות השונות שאליהן היא משתייכת.

המתלוננת תיארה כי קודם לפגיעה, היא וכל בני משפחתה ראו בנאשם, בן הזוג של אחותה הגדולה, בן בית, והיא העריצה אותו כפי שמעריצים אח גדול. על רקע זה, המעשים שביצע בה עוררו תדהמה של ממש. היא תיארה כי התעוררה באמצע האירוע השני, ועל אף האימה, הגועל וההשפלה שחוותה, העדיפה להמשיך ולהעמיד פני ישנה, מתוך חשש שהנאשם יפגע בה בצורה כוחנית ואלימה, עקב פערי הכוחות ביניהם. לאחר שהנאשם יצא מהחדר היא סיפרה על דבר הפגיעה לאביה, אשר שיתף גם את אחיה, ובשיחה של שניהם עם הנאשם הוא התוודה גם על הפגיעה הקודמת, והידיעה על פגיעה זו טלטלה את עולמה. היא מתקשה להכיל את הפער הבלתי נתפס בין הדמות החיובית והמיטיבה שהנאשם היה עבורה לבין הפגיעה שפגע בה, והדבר הוביל לכך שהיא מתקשה מאד לתת אמון באחרים, בפרט בגברים והיא מתקשה גם לסמוך על שיקול דעתה בזיהוי מצבי סיכון ועל יכולתה להגן על עצמה. המתלוננת נמנעת מליצור קשר עם גברים שמא תיפול קורבן לפגיעה חוזרת וחוזה חשש מקשרים זוגיים. היא מתקשה לראות בעולם מקום בטוח בו תוכל בעתיד לגדל את ילדיה, ואף מטילה ספק באפשרות שתקים משפחה.

הידיעה כי גם יתר בני המשפחה לא חשדו בכוונותיו הפוגעניות של הנאשם מערערת את יכולתה של המתלוננת לסמוך גם עליהם. כיום היא חווה עצמה חלשה וחשופה לפגיעה חוזרת והידיעה הזו נוכחת בחייה באופן שאינו נותן לה מנוח.

המתלוננת מתקשה למצוא שקט נפשי ונעזרת לשם כך בכדורי הרגעה פסיכיאטריים. היא מתייחסת אל הגשת התלונה במשטרה כאמצעי להחזיר לעצמה את השליטה וככלי למנוע מן הנאשם לפגוע בנשים נוספות.

העובדה כי היא נפגעה בבית אביה, שהיה ביתה השני ומרחב שמילא עבורה פונקציה של שלווה וביטחון מערערת אף היא את עולמה של המתלוננת, והפגיעה הובילה לכך שאינה מוצאת שלווה באף אחד מהבתים של הוריה. היא נוהגת לנעול עצמה בחדרה בלילות והשהות בבית אביה מחזירה אליה את תחושת המצוקה שחשה, ובעקבות הפגיעה הפסיקה לבוא למקום למשך מספר חודשים.

לאחר הפגיעה נוצר שבר במערכת היחסים של המשפחה כולה, אביה של המתלוננת חש כי היא כועסת עליו על כך שלא הצליח להגן עליה בביתו, היא חווה את תחושת האבל של אחותה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טוב

על אובדן היחסים, וחשה אשמה מצדה על פירוק הקשר. ניכר כי גם בני המשפחה מתמודדים עם בלבול, ומתוך כך גם ניסיונותיהם הכנים לסייע לה פעמים רבות אינם תואמים את צרכיה והדבר המעורר אצלה תחושות של תסכול ובדידות.

טרם גיוסה לצה"ל השתתפה המתלוננת בטיפול אצל פסיכולוגית חינוכית. התרשמותה המטפלת הייתה כי המתלוננת מתקשה להסתייע במשפחתה והיא חווה הישענות על הוריה כביטוי חולשה. לאחר גיוסה לצה"ל שולבה המתלוננת בטיפול אצל קצין בריאות הנפש.

לאור תמונת הנזקים הקשה והשלכותיה של הפגיעה על חיי המתלוננת הומלץ לגזור על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי.

6. ב"כ המאשימה ביקש להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה, לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם שבין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר בפועל וציין כי ישנה הצדקה לחרוג בעניינו של הנאשם לקולא ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום. עם זאת, המאשימה ביקשה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן, אלא לגזור על הנאשם תשעה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס, תוך שביקשה להותיר את סוגיית הפיצוי לשיקול דעת בית המשפט, לנוכח העובדה כי הנאשם שילם למתלוננת פיצוי בהיקף נכבד.

בטיעוני ב"כ המאשימה הודגשו הכיעור שבמעשיו של הנאשם והנזק שגרם למתלוננת, אך גם נטילת האחריות על המעשים ונטילת חלק בטיפול משמעותי, שהיה בו כדי לתרום לכך שמסוכנותו המינית של הנאשם נמצאה נמוכה.

7. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתו של הנאשם ולגזור עליו שירות לתועלת הציבור, תוך שהדגיש את קבלת האחריות המלאה מצדו מראשית הדרך, הודאתו בעובדות כתב האישום ללא כל סייג, הצער, הבושה והחרטה על מעשיו, השבר שפקד אותו בעקבות חשיפתם והפיצוי המשמעותי ששולם למתלוננת, שבהודאתו הוא חסך את עדותה בבית המשפט. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את הירתמותו של הנאשם לטיפול כבר מרגע חשיפת האירועים ועוד לפני חקירת המשטרה והגשת כתב האישום, וגם במסגרת שירות המבחן, וכן את כשרת הדרך השיקומית שעשה הנאשם בסיוע מטפלו ובסיוע שירות המבחן.

ב"כ הנאשם ציין את תרומתו של הנאשם למדינה במסגרת שירותו הצבאי, שאיפותיו וחלומותיו לקיים אורח חיים נורמטיבי ולתרום לחברה, ובפרט לבני נוער, אפשרות שתיחסם בפניו, לו תיוותר הרשעתו על כנה. בנוסף נטען, כי המעשים בוצעו ללא תכנון, ללא תכנון מוקדם, ברגעים קצרים שבהם יצר הרע השתלט על הנאשם, וכי מידת חומרתם של המעשים ביחס למדרג עבירות המין היא נמוכה.

8. בהסכמת ב"כ הנאשם, נשמעו בפרשת העונש גם דבריה של המתלוננת, שתיארה כי הנאשם היה אדם טוב שהיא בטחה בו ועשה לה משהו רע, וכי מעשיו גרמו לה לאבד אמון בבני אדם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טרב

והפכו את חייה לבלי הכר. לדבריה, הנאשם הוא אדם מתוחכם המסוגל לשקר והיא הטילה ספק בטיבו של הטיפול שעבר ובמידת הצלחתו למנוע מהנאשם לשוב ולפגוע. המתלוננת ביקשה להעניש את הנאשם, וכל אדם שעבר עבירת מין, בחומרה, למען ייראו וייראו.

9. מטעם ההגנה העידו אשתו של הנאשם, אמו והפסיכולוג שלו, מר יובל כרמי כעדי אופי. הפסיכולוג תיאר את סערת הנפש שבה היה נתון הנאשם עקב הפגיעה במתלוננת, את הירתמותו של הנאשם להליך הטיפולי והתמדתו בו, את ההישגים שהשיג והיכולת שגילה לסייע בעצמו לאחרים, לרבות נוער בסיכון וקורבנות עבירות מין. אשת הנאשם תיארה את היכרותם וחייהם המשותפים, את החשיפה של העבירות לפניה על ידי הנאשם בתחילת הקשר שלהם, תיארה את החששות והקשיים שעמם הם נאלצים להתמודד ואת התמיכה שהיא מנסה להעניק לנאשם, וביקשה כי תינתן להם הזדמנות להקים בית ומשפחה ולהמשיך את חייהם בשלווה. אמו של הנאשם תיארה את המורכבות המשפחתית עמה התמודד הנאשם לאורך חייו ותיארה כי ניסתה לתמוך בו ולסייע לו ככל הניתן, הודתה על הטיפול הנפשי שמקבל וביקשה לשקול גם את המחירים האישיים שהוא ומשפחתו שילמו בעקבות ביצוע העבירות.

10. הנאשם בדברו האחרון ביקש את רשות בית המשפט לפנות אל המתלוננת שנכחה באולם כדי לבקש את סליחתה, ומשזו לא ניתנה לו, על רקע עמדותיה של המתלוננת כפי שבאו לביטוי בתסקירים שהוגשו, תיאר בפני בית המשפט בעל פה, ואחרי כן גם בכתב, את הליך השיקום שעבר, שתכליתו הייתה להבטיח כי המעשים שעשה לא יחזרו על עצמם, את הערכתו הרבה למשפחת קורבן העבירה, אמר שעשה מעשה שנוגד את כל ערכיו, וביקש את סליחתם של הקורבן ובני משפחתה. הנאשם הוסיף כי מעשיו מייסרים אותו וכי הוא משלם מחירים כבדים ובהם הפגיעה בחלומו לעסוק בחינוך. הנאשם ביקש מבית המשפט לבטל את הרשעתו ולאפשר לו לפתוח דף חדש בחייו, להקים משפחה ולנהל אורח חיים נורמטיבי.

11. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש הוריתי לממונה על עבודות השירות להכין חוות דעת בעניינו של הנאשם. חוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 15.1.20 קובעת כי הנאשם כשיר לרצות עונש זה.

שאלת ביטול ההרשעה

12. ההלכה הפסוקה קובעת, כי על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם שאשמתו בפלילים הוכחה, נדרשת התקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד הוא כאשר סוג העבירה בנסיבות בהן בוצעה, מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; התנאי השני עוסק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טוב

בשאלה האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב(3) 337).

13. העבירות שביצע הנאשם נועדו להגן על כבודו של אדם, תחושת הביטחון האישי שלו, על האוטונומיה שלו על גופו ועל פרטיותו. הצורך להגן על ערכים אלה מקבל משנה תוקף שעה שמדובר בפגיעה בקורבנות שהם קטינים.

14. הגם שאין מדובר באירועים שתוכננו זמן רב מראש על ידי הנאשם, הנאשם חזר על מעשיו בשתי הזדמנויות שונות, והם דרשו מידה מסוימת של תכנון. החזרה על המעשים פעם אחר פעם אינה מאפשרת להתייחס אליהם כאל מעידה רגעית.

15. המעשים לא נעשו בצורה מתוככמת במיוחד, אלא תוך ניצול של מצבים שנובעים מהחיים זימנו לנאשם. מכוערת במיוחד העובדה, כי הנאשם ניצל את הקשר הקרוב שהיה לו עם אחותה של נפגעת העבירה ועם יתר בני המשפחה, אשר נתנו בו אמון, ראו בו בן בית ואפשרו לו ללון בביתם.

16. מעשי העבירה בוצעו תוך ניצול העובדה שהמתלוננת והייתה נתונה למעשה במצב המונע ממנה את האפשרות להתנגד למעשים. הנגיעות של הנאשם במתלוננת היו באיברים אינטימיים, אך מעל הבגדים, ואולם בשני המקרים הנאשם אונן עד שהגיע לפורקן ליד המתלוננת, ועל כן מעשיו נמצאים ברף חומרה בינוני עד גבוה של העבירות.

17. מעשים מסוג זה הם בעלי פוטנציאל פגיעה משמעותי בנפשו של הקורבן, בפרט בשעה שמדובר בקורבן שהייתה קטינה בעת ביצוע העבירות, ויתר על כן לנוכח העובדה כי המתלוננת נפלה קורבן לעבירות בשעה שישנה בתוך מיטתה בבית אביה, מקום שאמור להיות מוגן מכל עברה. עובדה זו היה בה כדי להעצים במידה רבה את מידת הפגיעה במתלוננת. ואמנם, כפי שעולה מתוך תסקיר נפגעת העבירה, ניכר כי הפגיעה במתלוננת הייתה קשה, וכי הגם שהיא מצליחה לתפקד בצורה טובה במישורי חייה השונים, נפשה פצועה והיא איבדה אמון בבני אדם, מתקשה לסמוך על הסובבים אותה, חשה פגיעה וחסרת הגנה גם בביתה שלה, ונוקקת לטיפול כדי להמשיך ולתפקד.

18. מעשי עבירה המבוצעים בקטינים בתוך מסגרת שהיא כמעט מסגרת משפחתית הם מעשים שקל לבצעם וקשה מאוד לחשוף אותם. בשל כך, ולנוכח הצורך להגן על קטינים נדרשת ענישה מחמירה שתרתיע מפני ביצוע עבירות אלה. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3196/16 **טספאנס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 21.12.16):

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טרב

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שמדיניות הענישה בעבירות מין צריכה להיות מחמירה, ולבטא הן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לנפגעות ולנפגעי עבירות אלה ... והן את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עברייני מין פוטנציאליים ממימוש מזימותיהם... עוד עמד בית משפט זה על החומרה היתרה שגלומה בעבירות מין המבוצעות בקטינים –המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין הבגיר לקטין, תוך ניצול תמימותו הטבעית של הקטין לשם סיפוק יצריו של הפוגע, ועל הצורך להביע את סלידתה החמורה של החברה כלפי מי שפגע בגופו ובנפשו של הקטין, פגיעה אשר לא בנקל תימחה על ידי חלוף הזמן ... על כן, הכלל הנוהג בפסיקת בית משפט זה הוא שבמקרים של עבירות מין בקטינים יש לנקוט ביד קשה ומרתיעה, שיהא בה כדי להעביר מסר ברור כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים."

19. לנוכח האמור לעיל, בשים לב לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות אינן מאפשרות לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. לא נעלמה מעיני הפסיקה בת"פ (תל-אביב-יפו) 4071/02 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.2.03) שאליה התייחס ב"כ הנאשם, ואולם קשה להשוות את פסק הדין שניתן באותו מקרה בהסכמה לעניינו, שכן הוא מתייחס לאירוע של הערה כלפי אחת המתלוננות וחיבוק של השנייה, ללא מגע באיברים אינטימיים, מעשים הנמצאים ברף חומרה נמוך של העבירה.

20. למעלה מן הצורך, אתייחס גם לתנאי השני שנקבע בהלכה הפסוקה, ועניינו הפגיעה של ההרשעה בשיקום הנאשם.

אמנם, הרשעתו של הנאשם תוביל לכך, שככל הנראה, לא יוכל לעסוק במקצוע שבו חלם לעבוד- הוראה ועבודה עם בני נוער. עם זאת דומה שהנאשם הבין זאת אף טרם הגשת כתב האישום כשעזב את לימודי ההוראה בשלב מוקדם מאד שלהם ובחר מסלול מקצועי אחר. הנאשם לומד כיום מקצוע הנדסי ולא הוכח כי הרשעה תפגע בלימודיו או בעיסוקו במקצוע זה. האפיק התעסוקתי שבו בחר הנאשם מכורח הנסיבות והוא מתמיד בו, לא ייפגע לנוכח הותרת ההרשעה על כנה. משכך, העובדה כי הנאשם לא יוכל לעסוק במקצוע החינוך שהיה שאיפתו מלכתחילה אין די בה כדי לקבוע כי הרשעה תפגע בשיקומו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טרב

21. לא נעלמו מעיני העובדה כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, התחרט עליהם חרטה כנה, כי הוא מבין את הפגיעה שפגע בקורבן העבירה וכי הסיכוי שישוב לפגוע פגיעה מינית, על פי הערכת המסוכנות, הוא נמוך. כל אלה, גם בהצטרפם לעובדה כי הנאשם מבקש להגשים את חלומו בעיסוק במקצוע ההוראה, אין בהם כדי לשנות מהמסקנה לפיה אין מקום להימנע מהרשעת הנאשם, בשל נסיבות ביצוע העבירה ושיקולי הענישה הכלליים.

22. לנוכח האמור לעיל, הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.

מתחם העונש ההולם

23. הנאשם ביצע שתי עבירות בפער זמנים של כחצי שנה האחת מן השנייה. עם זאת, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות ולעובדה שמדובר בפגיעה חוזרת באותו קורבן, ניתן לקבוע כי מתקיים קשר הדוק ביניהן, המאפשר לראות בהן אירוע המצדיק קביעת מתחם עונש הולם אחד.

24. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות הנזקים האפשריים כתוצאה מביצוען והנזקים שנגרמו בפועל, כפי שתוארו לעיל, ניתן לקבוע כי מידת הפגיעה של מעשיו של הנאשם בערכים המוגנים היא בינונית עד גבוהה.

25. עיון בפסיקה מלמד כי בנסיבות דומות או קרובות, נגזרו עונשים שכללו רכיב מהותי של מאסר בפועל. ראו למשל ע' 171/01 **חלב נ' התובע הצבאי הראשי** (פורסם בנבו 25.3.02); ע"פ (י-ם) 66258-01-18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.3.18); ע"פ (מרכז) 4668-10-08 **מדינת ישראל נ' אשכנזי** (פורסם בנבו 31.12.08); ע"פ 4938/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 21.9.11).

26. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא בין עשרה לשלושים חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי לקורבן העבירה.

העונש המתאים לנאשם

27. הצדדים אינם חלוקים על כך כי שיקולי שיקום מצדיקים לחרוג בעניינו של הנאשם לקולא ממתחם העונש ההולם. ואמנם, נסיבות השיקום במקרה דנן הן מרשימות; הנאשם פנה לטיפול פסיכולוגי מיד לאחר ביצוע המעשים ועוד טרם הגשת התלונה למשטרה והגשת כתב האישום. הוא התמיד בטיפול שאליו פנה בעצמו ואף בטיפול שהוצע לו על ידי שירות המבחן, רכש כלים שיסייעו לו להימנע ממצבי סיכון בעתיד והתרשמות כלל גורמי הטיפול היא כי אינו זקוק עוד להמשך טיפול ייעודי בעברייני מין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טוב

28. לזכות הנאשם עומדים עוד עברו הנקי, אורח החיים התקין והמתפקד שניהל גם לפני ביצוע העבירות וגם לאחריהן, שאיפותיו לחיים נורמטיביים, הודאתו במיוחס לו ללא כחל ושרק, אשר חסכה את הצורך בעדותה של המתלוננת בבית המשפט, ויותר מכך- היוותה הכרה שלו בפגיעה שפגע בה, הבנה של הפסול במעשיו וחרטה ובושה על ביצועם.

29. עוד עומדת לזכות הנאשם העובדה כי הוא פיצה את נפגעת העבירה בסכום כסף משמעותי ביותר בן 60,000 ₪ עוד טרם הגשת כתב האישום, מתוך הבנה של הפגיעה בה והצורך לתקנה באמצעות טיפול. מאחר ובמסגרת ההליך הפלילי לא ניתן לאמוד באופן מדויק את היקף הנזקים שנגרמו לקורבן העבירה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ולנוכח הפיצוי הנכבד שכבר שולם, אמנע מלגזור במסגרת גזר הדין פיצוי נוסף.

30. על אף האמור, לא אוכל לקבל את המלצת שירות המבחן, אשר שוקל, על פי ייעודו ותפקידו, בעיקר את שיקולי שיקומו של הנאשם. העונש שעליו המליץ שירות המבחן אינו הולם את המעשים, ואין בו כדי לקיים אף אחת מתכליות הענישה האחרות, גם בהינתן קיומם של שיקולי שיקום, וגם לנוכח רצונו של הנאשם להמשיך ולנהל את חייו באורח נורמטיבי ולקיים שגרת חיים מתפקדת במישור התעסוקתי והמשפחתי. בסופו של יום יש לגזור על הנאשם עונש החורג לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, אך כזה שיביא לביטוי גם את מידת הפגיעה של מעשיו בקורבן העבירה ואת הצורך בהרתעה כללית. לפיכך, החלטתי לגזור על הנאשם עונש שהמרכיב העיקרי בו הוא מאסר בעבודות שירות.

31. לנוכח האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים :

א. שמונה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 29.3.20 בשעה 8:00 ביחידת עבודות השירות במפקדת מחוז דרום של שירות בתי הסוהר.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין התשל"ז-1977.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-10-26070 מדינת ישראל נ' סימן טוב

32. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

33. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים.

ניתן ביום כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, בנוכחות הצדדים.

ג'ויה סקפה שפירא, שופטת